

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/28615 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 30 mei 2007 in het geding
tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 juni 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 mei 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 juni 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

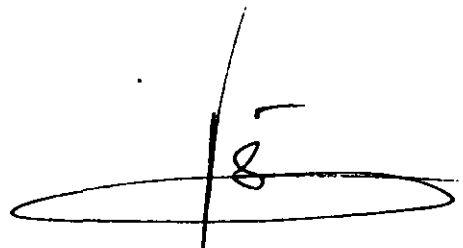
w.g. Vonk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 september 2007

345.

Verzonden: 20 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

sector bestuursrecht

enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

regnr.:

Awb 05/28615

UITSpraak

inzake:

geboren op
van Guinese nationaliteit,
IND dossiernummer 0402.23.0508,
gemachtigde: mr. P. Ograjensek, advocaat te Echt,
eiseres;

tegen:

De Staatssecretaris van Justitie,
als rechtsopvolger van de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
gemachtigde: J.C. Aan 't Goor,
verweerder.

1 Procesverloop

- 1.1 Op 23 februari 2004 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 15 juni 2005 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.
- 1.2 Bij brief van 23 juni 2005 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 24 juli 2005. Bij uitspraak van 27 juli 2006 is het beroep door deze rechtbank kennelijk ongegrond verklaard.
- 1.3 Tegen voormelde uitspraak heeft eiseres op 31 augustus 2006 verzet aangetekend. Het verzet is bij uitspraak van 5 december 2006 door deze rechtbank gegrond verklaard.
- 1.4 Het beroep is ter zitting van 8 maart 2007 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2 Overwegingen

- 2.1 Blijkens de gronden van het beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen, in stand kan blijven.
- 2.2 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het bestreden besluit overwogen dat de problemen die eiseres naar haar zeggen heeft ondervonden, in de familiale sfeer liggen en niet te maken hebben met een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag. Eiseres heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer in het land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Met

betrekking tot de problemen van eiseres met haar echtgenoot en stiefvader kan eiseres de bescherming van de Guinese autoriteiten inroepen.

Evenmin is er volgens verweerder grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van het traumatabeleid of op grond van klemmende redenen van humanitaire aard.

- 2.3 Eiseres heeft het bestreden besluit van verweerder betwist.
- 2.4 De rechtbank overweegt als volgt.
- 2.5 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder terecht aan eiseres een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a Vw 2000 onthouden. Eiseres heeft niet aannemelijk gemaakt dat met betrekking tot haar persoon sprake is van feiten of omstandigheden die vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag rechtvaardigen of dat er van de zijde van de Guinese autoriteiten een bijzondere belangstelling voor de persoon van betrokkene zou hebben bestaan, om welke reden dan ook.

Eiseres heeft gesteld dat zij tot een sociale groep van vrouwen in Guinee behoort, die zich niet onderwerpen aan hun echtgenoot en zich niet houden aan de lokaal geldende normen en waarden. Het inroepen van bescherming van de autoriteiten is op voorhand zinloos, nu haar echtgenoot en stiefvader, vanwege hun respectievelijke functies van imam en bestuurder van de lokale moskee, feitelijk de macht uitoefenen. Ter onderbouwing van haar stelling heeft eiseres verwezen naar onder meer het algemeen ambtsbericht Guinee van 2 oktober 2003 en naar het Country Report van het US State Department van 8 maart 2006.

Gelet op het beleid in C2/2.2.11 van de Vreemdelingencirculaire 2000 vormt de enkele omstandigheid dat eiseres een vrouw is geen aanleiding om aan te nemen dat hier sprake is van een sociale groepering. Dit geldt eveneens voor de omstandigheid dat zij zich niet onderwerpt aan haar echtgenoot, hetgeen overigens niet uit de door eiseres afgelegde verklaringen blijkt.

Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (onder meer de uitspraak van 19 juli 2002, JV 2002/306) volgt dat van de vreemdeling mag worden gevergd dat zij zich, alvorens zij haar land van herkomst verlaat om elders bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen, tenzij aannemelijk is gemaakt dat dit voor haar gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest.

Vaststaat dat eiseres geen bescherming bij de autoriteiten in Guinee heeft ingeroepen. Uit de tekst van het algemeen ambtsbericht van Guinee van 2 oktober 2003 en het Country Report van 8 maart 2006 leidt de rechtbank geenszins af dat het inroepen van bescherming bij de autoriteiten van Guinee op voorhand zinloos kan worden geacht. Dat de politie zelden dan wel nauwelijks optreedt bij huwelijkse twisten, betekent niet dat de politie in die gevallen nooit optreedt. De rechtbank volgt eiseres daarom niet in haar stelling dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten tegen haar echtgenoot en stiefvader bij voorbaat zinloos dan wel gevaarlijk zou zijn geweest. De enkele omstandigheid dat haar echtgenoot en stiefvader door hun functies feitelijk de macht uitoefenen, maakt dit niet anders, nu zij zich tot de hogere autoriteiten had kunnen wenden.

- 2.6 Het is – mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen – niet aannemelijk dat eiseres gegronde redenen heeft aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is immers niet gebleken dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten op voorhand zinloos moet worden geacht.
- 2.7 Tot slot heeft eiseres zich op het standpunt gesteld dat zij, gelet op haar relaas in combinatie met de situatie in het land van herkomst, op grond van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard een verblijfsvergunning zou moeten krijgen. Eiseres vreest voor het leven van

haar zoon en is bang voor de beschuldigingen van haar echtgenoot. Eiseres verwijst in dit verband naar een artikel van Schweizerische Flüchtlingshilfe van 31 augustus 2004 met als titel 'Guinea/Conakry: Gefährdung bei Rückkehr einer Frau'.

Eiseres heeft zich eerst in de beroepsgronden van 7 februari 2007 op het standpunt gesteld dat haar echtgenoot haar zal beschuldigen van ontrouw alsmede het krijgen van een kind van een andere man.

De rechtbank overweegt te dien aanzien dat eiseres dit reeds in de aanvraagfase naar voren had kunnen brengen, nu uit de bestreden beschikking blijkt dat de zoon van eiseres op 14 maart 2004 – derhalve vóór het nemen van het bestreden besluit van [] is geboren. Daar komt bij dat eiseres in het nader gehoor van 20 januari 2005 heeft verklaard dat de verkrachting en de bedreiging met de dood aanleiding vormde Guinee te verlaten. Hieruit valt naar het oordeel van de rechtbank af te leiden dat de door eiseres gevreesde beschuldiging als hiervoor verwoord niet de reden is geweest voor het vertrek van eiseres uit Guinee.

Verweerder heeft zich, naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat door eiseres geen klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan voortvloeiende uit het traumatabeleid, zijn aangevoerd die tot de conclusie leiden dat van eiseres in redelijkheid niet verlangd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Met de verklaringen dat zij is bedreigd met de dood en dat haar leven in geval van terugkeer naar Guinee in gevaar is vanwege het ontbreken van effectieve bescherming van de zijde van de Guinese autoriteiten, heeft eiseres zoals reeds hiervoor is overwogen, onvoldoende onderbouwd dat bescherming op voorhand zinloos is en zij in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning op grond van dit beleid.

- 2.8 Er is dus geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, en c, Vw 2000 niet in stand kan blijven.
- 2.9 Het beroep is, gelet op het vorenstaande, ongegrond.
- 2.10 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3 **BESLISSING**

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.J.B. Cornelissen en in tegenwoordigheid van mr. E.M. Gemser als griffier in het openbaar uitgesproken op

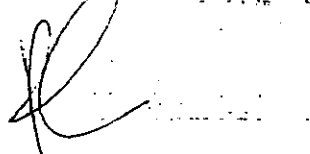
30 MEI 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 30 MEI 2007

Een toevoeging werd verleend door de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Hertogenbosch onder toevoegnummer
IDW3059

HOGER BEROEPSCHRIFT

Raad van State

Te

's-GRAVENHAGE

HOGER RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 JUN 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake

Naam

Voornamen

Woonplaats

Adres

Verder te noemen

: appellante

Te deze zake woonplaats kiezende ten

Kantore van de advocaat en procureur

: mr. P. Ograjcsek

Kantoorhoudende te

: 6101 JL Echt

Adres

: Wilhelminalaan 232

Postadres

: postbus 39, 6100 AA Echt

Welke tot het instellen van dit hoger beroepschrift bepaaldelijk is gevolmachtigd en als zodanig in
rechte voor haar zal optreden.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht
van de rekening courant van Hilkens Cuijpers van den Eshoff Advocaten die is geopend bij de
Raad van State.

Verweerder in deze is:

Naam

: DE STAATSSCRETARIS VAN JUSTITIE;

IMMIGRATIE- EN NATURALISATIEDIENST

Postadres

: Postbus 40052

8004 DB ZWOLLE

Appellante, wonende te voor deze zaak
woonplaats kiezende ten kantore van mevr. mr. P. Ograjensek advocaat en procureur, welke tot het
instellen van dit hoger beroepschrift door appellante bepaaldelijk is gevolmachtigd, kantoorhoudende
aan de Wilhelminalaan 232, Postbus 39, 6100 AA te Echt, dient hierbij een hoger beroepschrift in.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage,
nevenzittingsplaats Zwolle van 30 mei 2007, verzonden 30 mei 2007 (AWB 05/28615) waarin deze
het beroepschrift van appellante ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak
wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellante is van mening dat
er in onderhavige procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de
rechtsonwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven'*, zoals in het
parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr.
3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens
appellant derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Grief 1.

*De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder terecht aan eiseres een verblijfsvergunning op
grond van artikel 29 lid 1 aanhef en onder a Vw 2000 heeft onthouden. Eiseres heeft niet aannemelijk
gemaakt dat met betrekking tot haar persoon sprake is van feiten of omstandigheden die vrees voor
vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag rechtvaardigen of dat er van de zijde van de
Guinese autoriteiten een bijzondere belangstelling voor de persoon van betrokkene zou hebben
bestaan.*

TOELICHTING:

Bij terugkeer naar Guinee heeft appellante te vrezen voor vervolging in de zin van het
Vluchtelingenverdrag. Verweerder gaat uit van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van
appellante. Enkel de zwaarwegendheid dient te worden getoetst.

Appellante werd door haar stiefvader uitgehuwelijkt aan de heer Hij mishandelde en
verkrachtte appellante, waarna zij is weggevlucht. had appellante reeds eerder te kennen
gegeven dat hij haar zou doden als zij zou wegvlugten. Ook heeft appellante van vernomen (bij

wie zij was ondergedoken) dat er jonge mannen in het dorp rondliepen die haar zochten en haar wilden doden.

Appellante behoort tot een bepaalde sociale groep – namelijk de groep vrouwen in Guinee die zich niet onderwerpen aan een tirannieke en gewelddadige echtgenoot en zich dus niet houdt aan de geldende normen – op grond waarvan aan haar een verblijfsvergunning als vluchteling dient te worden toegekend.

In dit verband moet gekeken worden naar de lokaal geldende normen en waarden. Hoe wordt tegen het gedrag van appellante aangekeken in Guinee. Opstandigheid tegen je echtgenoot wordt niet gezien als een privékwestie, maar als handelen in strijd met de geldende normen en waarden. Er dient dan ook gekeken te worden naar de beschermingsmogelijkheden voor appellante.

Gezien het relaas van appellante gezien tegen de algemene informatie die bekend is over de situatie in Guinee, was het voor mevrouw bij voorbaat zinloos dan wel gevaarlijk om bescherming te vragen bij de autoriteiten. De echtgenoot en stiefvader van mevrouw vervullen immers zeer belangrijke functies in het maatschappelijk leven in Guinee. De stiefvader is een van de leiders/ bestuurders van de lokale moskee, de echtgenoot van eiseres is imam. Beide mannen genieten door hun functies dan ook aanzien en status, zij oefenen de feitelijke macht uit. Er is geen lokale politie, de orde wordt gehandhaafd door de lokale mannen die behoren tot de islamitische geloofsgemeenschap/ moskee. De Sharia wordt toegepast.

Gezien de functies van haar echtgenoot en stiefvader, hoefde appellante niet te rekenen op bescherming door de autoriteiten. De autoriteiten zullen haar juist naar hen terugbrengen aangezien appellante zich niet aan de daar geldende islamitische leefregels heeft onderworpen. De echtgenoot en stiefvader zullen bovendien al hun invloed en financiële middelen aanwenden om appellante overal in Guinee op te sporen.

In het Country Report van het US State Department van 9 maart 2006 waarin vermeld staat dat het slaan van echtgenoten niet in de wet is opgenomen en dat verkrachting door de echtgenoot niet gestraft wordt en ook niet wordt gezien als een misdrijf. Gezien het bovenstaande ben ik dan ook van mening dat het invoeren van bescherming door de autoriteiten juist zeer gevaarlijk voor mevrouw Diallo zou zijn en op voorhand zinloos. Verweerder heeft dan ook ten onrechte aan haar toegeworpen dat zij zich voor haar vertrek had dienen te wenden tot de autoriteiten teneinde te trachten bescherming te verkrijgen.

In dit verband wijst appellante op een uitspraak van uw rechtscollege d.d. 30 juni 2005 (200501806/1, productie 2) en verzoekt uw college deze uitspraak in haar geval overeenkomstig toe te passen. Immers gezien de zojuist naar voren gebrachte omstandigheden had het op de weg van verweerder gelegen te motiveren waarom het van appellante geveegd kon worden – ondanks de door haar naar voren gebrachte omstandigheden – zich te wenden tot de Guinese autoriteiten met het verzoek haar te beschermen.

Aan appellante werd dan ook ten onrechte een verblijfsvergunning onthouden op grond van artikel 29 lid 1 onder a Vw 2000.

Grief 2.

Ten onrechte volgt de rechtbank eiseres niet in haar stellingen dat het inroepen van bescherming van de autoriteiten tegen haar echtgenoot en stiefvader bij voorbaat zinloos dan wel gevaarlijk zou zijn geweest. De enkele omstandigheid dat haar echtgenoot en stiefvader door hun functies feitelijk de macht uitoefenen, maakt dit niet anders, nu zij zich tot hogere autoriteiten had kunnen wenden. Dat de politie zelden of nooit optreedt bij huwelijkse twisten, betekent niet dat de politie in die gevallen nooit optreedt.

TOELICHTING:

Gezien hetgeen hierboven onder de toelicht op Grief 1. naar voren werd gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – was het voor appellante alle omstandigheden bij elkaar genomen, bij voorbaat zinloos dan wel voor haar gevaarlijk de bescherming van de autoriteiten in te roepen.

Juist gezien de functies van haar echtgenoot en stiefvader, hoefde appellante niet te rekenen op bescherming door de autoriteiten, ook niet de hogere autoriteiten. De autoriteiten zullen appellante juist naar hen terugbrengen aangezien appellante zich niet aan de daar geldende islamitische leefregels heeft onderworpen. De echtgenoot en stiefvader zullen bovendien al hun invloed en financiële middelen aanwenden om appellante overal in Guinee op te sporen.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dan ook dat appellante de bescherming van de autoriteiten had dienen in te roepen.

Grief 3.

De rechtbank overweegt ten onrechte dat het niet aannemelijk is dat eiseres gegrond reden heeft aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is immers niet gebleken dat het invoeren van bescherming van de autoriteiten op voorhand zinloos moet worden geacht.

TOELICHTING:

Appellante stelt zich op het standpunt bij terugkeer naar Guinee wel degelijk een reëel risico te lopen om te worden onderworpen aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Appellante wijst in dit verband op de situatie in Guinee zoals bekend uit openbare bron, waaronder het US State Dept. Country Report en gezien hetgeen appellante heeft meegemaakt tot aan haar vertrek.

Zoals reeds uitgebreid naar voren gebracht onder de toelichting op Grief 1 en 2 – welke hier als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd – zal appellante niet kunnen rekenen op bescherming door de autoriteiten. Integendeel de autoriteiten zullen er volgens appellante juist zorg voor dragen dat zij wordt teruggebracht naar haar echtgenoot en stiefvader.

Aan appellante werd dan ook ten onrechte een verblijfsvergunning onthouden op grond van artikel 29 lid 1 onder b Vw 2000.

Grief 4.

De rechtbank overweegt ten onrechte dat nu eiseres haar standpunt dat zij gelet op haar relaas in combinatie met de situatie in het land van herkomst, op grond van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard een verblijfsvergunning zou moeten krijgen, nu zij vreest voor het leven van haar zoon en bang is voor beschuldigingen van haar echtgenoot, eerder in de procedure – de aanvraagfase – naar voren had kunnen brengen..

TOELICHTING:

Appellante heeft direct bij het eerste gehoor verklaard dat zij op dat moment zwanger was van haar zoon. Ook heeft zij verklaard dat dit kind de zoon was van haar echtgenoot. Op het moment dat appellante vluchtte en haar echtgenoot verliet, wist zij niet dat zij zwanger was, zij is hier later achtergekomen.

Bij de besprekingen met haar vorige advocaat heeft appellante herhaaldelijk naar voren gebracht dat zij vreesde voor het leven van haar zoon omdat zij haar echtgenoot voor haar vertrek niet had kunnen

vertellen dat zij zwanger was, omdat zij dit immers zelf toendertijd ook nog niet wist. Juist nu haar echtgenoot niet wist van haar zwangerschap, ontstond bij appellante de vrees dat hij haar zou beschuldigen van overspel en daarom het leven van haar zoon in gevaar zou kunnen brengen.

Pas bij de bespreking van haar asielrelaas met haar nieuwe advocaat, bleek dat de vorige gemachtigde van appellante hieromtrent niets naar voren had gebracht in de reactie op het voornemen, dan wel het beroepsschrift. Reden waarom bij aanvullend beroepsschrift dit standpunt van appellante nader werd toegelicht. Een en ander kan niet voor risico van appellante worden gebracht.

Grief 5.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat door eiseres geen klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan voortvloeiende uit het traumabeleid, zijn aangevoerd die tot de conclusie leiden dat van eiseres in redelijkheid niet verlangd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. Met de verklaringen dat zij is bedreigd met de dood en dat haar leven in geval van terugkeer naar Guinee in gevaar is vanwege het ontbreken van effectieve bescherming van de zijde van de Guinese autoriteiten, heeft eiseres zoals hiervoor is overwogen, onvoldoende onderbouwd dat bescherming op voorhand zinloos is en zij in aanmerking zou moeten komen voor een verblijfsvergunning op grond van dit beleid.

TOELICHTING:

Gezien hetgeen asielrelaas van appellante, de huidige situatie in Guinee en hetgeen onder de toelichting op Grief 1 t/m 4 naar voren werd gebracht – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - dient appellante in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 lid 1 onder c Vw wegens bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard.

In dit verband werd reeds gewezen op het artikel van de Schweizerische Flüchtlingshilfe waarin de kwetsbare positie van alleenstaande vrouwen in Guinee wordt toegelicht. Bovendien vreest appellante het leven van haar zoon. Appellante kan niet rekenen op de bescherming van de Guinese autoriteiten zoals hierboven reeds uitgebreid naar voren gebracht.

Aan appellante werd dan ook ten onrechte een verblijfsvergunning onthouden op grond van artikel 29 lid 1 onder c Vw 2000.

Grief 6.

Ten onrechte verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

TOELICHTING:

Gezien hetgeen hierboven onder de toelichting op Grief 1 t/m 5 – hetgeen hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd – naar voren is gebracht, heeft de rechtbank ten onrechte het beroepschrift ongegrond verklaard.

CONCLUSIE:

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellante in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellante dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appellante uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appellante een verblijfsvergunning asiel wordt toegekend op grond van artikel 29 lid 1 onder a, b of c Vw.
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Echt, 19 juni 2007

Advocaat